

David Červeňák (Pavel Novotný: Vemte to za mě)

Jak ses k textu dostal?

Já jsem, troufám si říct, na texty poměrně náročný. Hledal jsem text přes půl roku, procházel jsem sbírky, almanachy, ale nic mě nezaujalo. Potom, v poslední den uzávěrky v jedenáct hodin, jsem na španělských stránkách s poezií našel Pavla Novotného a text *Vemte to za mě*. Zpočátku jsem nevěděl, co si o tom mám myslet a možná i proto jsem si to vybral.

Teď už víš, co si o tom myslet?

Je to o člověku, který má všeho nad hlavu natolik, že konečně řekl to, co se dlouho bál říct.

Máš takové pocity i ty sám? Že všechno nemůžeš stihnout, že ti to přerůstá přes hlavu?

Ano. Já jsem člověk, který má milion aktivit a vždycky si naloží něco nového. I proto jsem si to vybral, protože jsem ho objevil právě v tu chvíli, kdy bylo jedenáct hodin a já pořád zoufale hledal text a byl jsem už dost naštvaný, že ho ještě nemám. A pak jsem uviděl *Vemte to za mě* a v tu chvíli mi to mluvilo přímo z duše.

Tobiáš Nevřiva (Zdeněk Svěrák: Betlémské světlo)

Text je vyprávěný očima postiženého chlapce? Máš ty sám zkušenosti nebo kontakty s postiženými lidmi?

Přímo z rodiny ne, ale angažuju se v Olomouci v organizaci *Spolu*, která podporuje lidi s mentálním postižením při seberealizaci v běžném životě. Dokonce budu tento text říkat na jejich jarmarku pro ně a jejich rodiče. Velký zážitek s tímto textem jsem měl, když jsem ho říkal právě rodičům takto postižených dětí a je to moc potěšilo. Viděli, že pohled jejich dětí na svět je přece jenom krásný. Myslím, že Zdeněk Svěrák dokáže postihnout dětský pohled na svět, ale stejně tak se mu podařilo vystihnout i ten Kájův. V příběhu, který jsem říkal, zdůrazňuje zapomenuté hodnoty, které už naše společnost nemá. Díky němu si můžeme připomenout, co je vlastně důležité a čím se zabývat. ✓

Bylo těžké se takto do Káji vcítit a vyhnout se ze-směšňování?

Těžké to vůbec nebylo. Prvotní záměr byl zcela jistě Káju nijak nepitvořit. Musím se přiznat, že já sám se jako ten kluk cítím, i když jsem úplně normální, mám úplně stejný pohled na svět jako on. Takový dobráček. Mám pocit, že dobro by mělo vítězit a pravda se má říkat. Cítil jsem se jako on.

V čem je tedy tento jiný pohled na svět pro nás nejvíc obohacující? Co nám může dát, ukázat?

V první řadě je srdečný, upřímný, pravdivý a vřelý. Pro Káju a jeho rodinu je nejdůležitější jejich vzájemná láska.

Daniel Klouba (Daniil Charms: Dopis)

Jak jsi k textu přišel?

Charmse jsem říkal už loni, ale dost jsem ho pokazil, tak jsem letos chtěl udělat takovou satisfakci. Původně jsem si chtěl vzít ten text o existenci, který tady recitovala Marta, ale neseděl na mě. Potom po dvou týdnech přišla paní učitelka s tímhle textem, já jsem si to přečetl a už od „utrnuté nohy od židle“ jsem věděl, že to chci říkat.

Máš při recitaci obrazy nebo představy ze své osobní zkušenosti?

Když recituju *Dopis*, připomíná mi to sebe, když se snažím někomu něco říct a často jsem strašně otravný. Třeba když vidím nějaký film, tak o tom vyprávím každému a nikdo mě neposlouchá.

Matěj Velička (Tim Burton: Roch, toxický hoch)

Jak si k Burtonovi přišel? Zajímáš se o něj víc?

Tima Burtona znám hodně, protože studuju uměleckou školu a Burton tam dost letí. Viděl jsem asi všechny jeho filmy, jsem jeho velký fanoušek. Knížku jsem si koupil na výstavě a hned jsem věděl, že si z ní chci vybrat text k přednesu. Nakonec vyhrál Roch.

Můžeš knihu nějak přiblížit?

Jmenuje se Ústříčkova *smutná smrt a jiné příhody*. Jsou to krátké básničky, skoro až říkačky, a k tomu obrázky. Podle mě to vzniklo tak, že nejdřív nakreslil obrázek a až potom vymyslel básničku. Proto jsem se rozhodl k inscenaci s balónkem a se sprejem, abych vytvořil ty ilustrace.

V čem je pro tebe Roch zajímavý?

Zajímavé je to, že všechny chemické látky jsou v pohodě, dokud je člověk nezneužije, dokud je nedá na čerstvý vzduch. Potom to svádí na ně, že ony jsou to zlo, ale ve skutečnosti je to on sám. Zároveň je to o tom, že Roch chce žít po svém, ale lidé ho nenechají. Oni potřebují čerstvý vzduch, tudíž ho potřebuje i on. Jediný já, v roli vědce, Rochovi pořád věřím. Proto jsem na konci šťastný, že se osvobodil, že udělal díru do ozonu.